

čilo. Ale získala jsem díky tomu nějaké sebevědomí, začala jsem pracovat, být platná ve společnosti, až pak jsem našla sílu vztah ukončit. Původně jsem to do knihy ani nechtěla dávat, ale Katka mě přesvědčila. Došlo mi, že to bývá problém mnoha žen, setravají ve vztahu, který je neuspokojuje, aby nebyly samy. Slýchávám to od svých kamarádek a vždycky jim radím, aby to ukončily, jinak toho pravého nepotkají. A většinou se moje slova potvrdila.

■ Bavili jste se s vaším mužem o tom, co ho po těch dlouhých letech, kdy jste se nestýkali, přimělo, aby vás znovu kontaktoval?

Měl za sebou nějaký nevydařený vztah a v tom smutném rozpoložení si vzpomněl na to, jak nám spolu bylo hezky. Sedl k internetu a začal po mně pátrat. Čtrnáct let poté, co jsme se poznali. Byla jsem už někdo jiný.

■ Jak jste po tolika letech vnímala vy jeho?

Bylo úžasné, jak byl naprosto přirozený, vůbec neřešil, že nevidím. Hned při prvním setkání mě vedl a neměl s tím žádný problém. Okolí se ho občas ptalo, jak může chodit se slepou, a on odpovídal: „Se slepou ne, ale s Mariannkou ano.“ A pro mě bylo nesmírně úlevné, že mu nemusím nic vysvětlovat. A co se týká změn, vlastně byly jen k lepšímu. Když jsme se poznali, bylo mu devatenáct, po těch čtrnácti letech se z něj stal chlap, byl sebejistější, dozrál.

■ V knize popisujete okamžik, kdy vám vaše intuice, jakýsi šestý smysl, zachránil život. Míváte takovou „kontrolku“ i při setkání s lidmi?

Když se ocitnu v nějaké větší společnosti, většinou si všímám hlavně lidí, kteří jsou tišší, mluví méně. S těmi se snažím navázat hovor. Protože ti, co mluví neustále, většinou neřeknou nic zajímavého. Dobrým filtrem na lidi jsou taky mé sochy. Lidé, které osloví, jsou vždycky moje krevní skupina. A z většiny lidí, kteří si některou moji sochu koupili, se stali rodinní přátelé.

■ Sochu jménem *Trápení* jste prodala až do Londýna, v Praze zase žije majitelka sochy *Ženské čáry*, do které jste vložila své modlitby, abyste otěhotněla. To bylo téměř nereálné vzhledem k lékům na revmatoidní artritidu, již trpíte a která je také příčinou vaší slepoty. Když jste sochu vypalovala, skutečně jste ale otěhotněla. Dnes máte devítiletou dceru Elišku a do vaší sochy prý i jiné ženy šeptají přání, aby se staly matkami. Jaké pro to „kouzlo“ máte vysvětlení?

S manželem Petrem, kterého poznala jako sedmnáctiletá na ozdravném pobytu ve Vysokých Tatrách, má Marianna Machalová vymodlenou, dnes devítiletou dceru Elišku.

Nejspíš to bude tím, že při sochání cítím určitý klid, moc nad ničím nepřemýšlím, v podstatě jen relaxuju, takže často mívám stavy, že uplyne pět, osm hodin, ani nevím jak, většinou při tom ani nejím. Když mi to nejde, ulomím soše hlavu, vztekám se. Ale když se mi daří, je to, jako bych se dostala do nějakého transu, jsem prostě v euforii. Takže je možné, že když jsem pracovala na *Žen-*

„Nevěřila jsem, že by o mě někdo stál.“

ských čarách, prostě jsem se vnitřně zklidnila. Pamatuju si, že jsem si tehdy řekla, že když se mi otěhotnět nepodaří, aspoň něco vytvořím. Možná že se do té sochy přenesla nějaká pohoda, můj vnitřní klid, který funguje i na ostatní.

■ Vaše dcera je taky výtvarně nadaná, ale zálib má více...

Ano, má i výrazný herecký talent, když třeba někoho předvádí, okamžitě poznáte,

o koho jde, dokáže imitovat kohokoli z okolí. Možná jsem ji v tom trochu potrénovala já, protože když mi něco vypráví nebo někoho popisuje, položím jí ruce na tvář a ona dělá neskutečné ksichty, umí i pracovat s hlasem, napodobit různé zvuky.

■ Vás samotnou zaskočilo, jak moc od vás některé věci odkoukala a jak skvěle se od malička dokázala přizpůsobit tomu, že nevidíte...

Naučila se, že do mě musí vždycky strčit, nebo mě odtáhnout, abych pochopila, že mi chce třeba něco ukázat. A musím říct, že mě taky krásně vodí, je na ni opravdu spoleh.

■ Co pro vás bylo vzhledem k vašemu handicapu nejtěžší, když jste byla čerstvou maminkou?

Já jsem se vždycky bála předem, přemýšlela jsem, jak co budu dělat, ale stejně jsem to vymyslela až v té chvíli, kdy to přišlo. Moje maminka mě taky upozorňovala, že když se narodí miminko, věci přicházejí po drobných krůčcích, takže to prostě vždycky nějak jde. Nejvíce jsem se bála toho, až začne pátrat po prostoru, hrabat v šuplicích a tak. Nakonec jsem se ale rozhodla, že nebudu

V létě Marianna Machalová Jánošíková vystavovala v prostorách Žerotínského zámku v Novém Jičíně, na snímku se sochou ze šamotové hlíny s názvem *Potají*.

